

1

ลินดา พาร์เกอร์เดินเข้าไปในบ้านขนาดสองห้องนอนของเธอที่ย่านซิลเวอร์เลก ในเมืองลอสแอนเจลิส ก่อนเปิดประตูตามหลัง แล้วถอนใจอย่างอ่อนล้า วันนี้เธอยุ่งและเหน็ดเหนื่อยมาตลอดวัน หลังจากวิ่งโร่ถ่ายแบบถึงห้างานที่สตูดิโอห้าแห่ง แต่ละแห่งกระจายอยู่คนละมุมเมือง ตัวงานไม่ได้หนักหนาจนหักออก ลินดาชอบการถ่ายแบบและรูสึกี่โชคดีที่ยึดมั่นเป็นอาชีพได้ แต่การขับรถร้อนไปร้อนมาในเมืองใหญ่ที่รถติดอยู่ตลอดเวลาอย่างแอลเอนี้สิ แม้แต่คนที่มีความอดทนสูงก็คงจะหงุดหงิดหรืออ่อนเพลียกันบ้าง

เมื่อเช้าลินดาออกจากบ้านตั้งแต่เจ็ดโมงครึ่ง กว่าเธอจะขับรถโพล์สวาทเกนสีแดงกลับมาถึงบ้าน นาฬิกาบนหน้าปัดรถก็บอกเวลา 22.14 น. แล้ว เธอหึ่งเหนื่อยทั้งหัว แต่ก่อนอื่นเธอมีสิ่งที่ยอยากทำมากกว่านั้น

“ไวน์” เธอพูดกับตัวเองขณะเปิดไฟในห้องนั่งเล่นและถอดรองเท้า “ขอไวน์แก้วโต ๆ ก่อนเลย”

ลินดาอยู่ในบ้านชั้นเดียวซึ่งด้านหน้าหาสี่ขวาร่วมกับมิสเตอร์โบอิงโก แมวจรลีขาวดำที่เธอเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่สิบเอ็ดปีก่อน มิสเตอร์โบอิงโกแก่มากแล้ว มันจึงแทบไม่ออกนอกบ้าน หลายปีมานี้แมวของเธอเลิกออกไปวิ่งไล่จับนกซึ่งไม่เคยจับได้สักตัว เดียวนี้มันเอาแต่นอนทั้งวัน หรือไม่กี่นั่งเล่นอยู่ริมหน้าต่างและเอาแต่เหม่อมองถนนที่ว่างเปล่า

เมื่อไฟในบ้านสว่าง มิสเตอร์โบอิงโกซึ่งหลับอยู่บนเก้าอี้ตัวโปรดมาสามชั่วโมงเต็มก็ลุกขึ้นเหยียดขาหน้า แล้วอ้าปากหาเวเต็มที่อยู่สบายใจ

ลินดายิ้มทักทาย “ว่าไง มิสเตอร์โอบอิงโก วันนี้ทำอะไรบ้าง ยุ่งหรือเปล่า”

แมวน้อยโดดลงมาที่พื้นด้วยความดีใจที่เห็นเธอ แล้วเดินช้า ๆ มาหา

“หิวไหม เจ้าแมวน้อย” ลินดาถามพลางก้มไปอุ้มมันขึ้นมา

มิสเตอร์โอบอิงโกซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดของเธอ

“กินอาหารหมดหรือเปล่า” เธอจับหน้าผากของมัน

ลินดาเห็นว่าวันนี้เธอจะไม่อยู่บ้านทั้งวัน จึงเทอาหารไว้ให้มิสเตอร์โอบอิงโก เยอะเป็นพิเศษและคิดว่าน่าจะพอ เธอขยับไปทางขวาเล็กน้อย พลางเหลือบมองชามอาหารและน้ำของมันที่วางอยู่มุมห้อง ทั้งน้ำและอาหารยังเต็มอยู่

“ไม่หิวหรือไงจ๊ะ”

แมวน้อยส่งเสียงคราง ทั้งยังกะพริบตาสองครั้งอย่างวังเวงแทนคำตอบ

“ไม่หิวครับ” ลินดาแกล้งทำเสียงแหลมเหมือนตัวการ์ตูนแทนเสียง

มิสเตอร์โอบอิงโก “ผมแค่อยากกอดแม่ เพราะผมคิดถึงแม่”

เธอเกาคอและไต่คางให้มัน ปากของมิสเตอร์โอบอิงโกเหยียดออกกว้าง เหมือนกำลังยิ้มอย่างมีความสุข

“ชอบใช้ไหม” เธอจับหน้าผากมันอีกครั้ง

ลินดาอุ้มแมวน้อยเข้าไปในครัว หยิบแก้วที่ล้างสะอาดแล้วมาจากเครื่องล้างจาน จากนั้นเทไวน์ลงแก้วจนเกือบเต็ม มันเป็นไวน์บิโนทาจากแอฟริกาใต้ที่เปิดดื่มไปบ้างแล้ว เธอปล่อยมิสเตอร์โอบอิงโกลงบนพื้น ก่อนยกไวน์ขึ้นจิบ

“อืมมม!” เธออุทานออกมาดัง ๆ พลันรู้สึกว่าร่างกายเริ่มผ่อนคลาย “นี่แหละความสุขที่ดื่มได้”

ลินดาหยิบสลัดชามเล็กที่เตรียมไว้สำหรับมือเย็นออกมาจากตู้เย็น ที่จริงเธออยากกินชีสเบอร์เกอร์กับเฟรนช์ฟรายรสเผ็ด ไม่ก็พิซซ่าหน้าเปปเปอร์โรนีส รสเผ็ดจัดมากกว่า แต่ช่วงนี้เธอตั้งใจจะกินแต่อาหารแคลอรีต่ำ ส่วนพวกอาหารที่ชอบจะกินในโอกาสพิเศษเท่านั้น และคืนนี้ก็ไม่ใช่อีก

เธอจิบไวน์อีกอีก แล้วถือแก้วไวน์กับชามสลัดออกจากครัว

มิสเตอร์โอบอิงโกเดินตามเธอไป

ลินดา กลับเข้ามาในห้องนั่งเล่น วางทุกอย่างลงบนโต๊ะอาหาร จากนั้นก็ กดปุ่มเปิดไฟตู้กับข้าว ระหว่างรอเครื่องทำงาน เธอหยิบหลอดครีมบำรุงผิวออกมา จากรถกระเป๋าถือ บีบครีมลงบนฝ่ามือเยอะพอสมควรแล้ว เริ่มนวดมือ ตามด้วย เท้า

มิสเตอร์โอบอิงโก นั่งมองด้วยท่าทางเบื่อ ๆ อยู่บนพื้น

เธอใช้เวลาครึ่งชั่วโมงตอบอีเมลและลงตารางงานในปฏิทิน เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เปิดเฟซบุ๊ก มีคนขอเป็นเพื่อนเพิ่มสามสิบสองคน ข้อความ ส่วนตัวสามสิบเก้าข้อความ และมีการแจ้งเตือนเก้าสิบหกครั้ง เธอเลื่อนบมอง นาฬิกาบนผนังทางซ้าย 22.51 น. ขณะที่เธอกำลังซึ่งใจว่าจะเล่นเฟซบุ๊กต่อดี หรือเปล่า มิสเตอร์โอบอิงโก ก็กระโดดขึ้นมา นั่งตัก

“ว่าไง อยากให้ทอดอีกหรือ” เธอทำเสียงแหลมเหมือนตัวการ์ตูนอีกครั้ง “อยากลิศรับ ผมอยู่คนเดียวทั้งวันเลยนะ แม่ใจร้าย”

ลินดา เคาคางให้แมวของเธอ แล้วก็นึกขึ้นได้ว่ามีเรื่องที่เธออยากทำมา หลายวัน

“นี่ก็ออกแล้ว” เธอเปรยขณะมองดวงตากลมเล็กของมิสเตอร์โอบอิงโก “เรามาเล่นสลับหน้ากันดีกว่าเนอะ”

สองวันก่อนมาเรีย เพื่อนสนิทของลินดา ใช้แอปสลับหน้าถ่ายรูปตัวเองกับ สุนัขชิชอง ฟริเซ่แสนน่ารัก สุนัขตัวนั้นกรามล่างผิปกติมาแต่กำเนิด ทำให้ลิ้น ของมันยื่นออกมาจากปากตลอดเวลา มาเรีย แลปลิ้นเลียแบบสุนัขขณะถ่ายรูป คงเป็นเพราะส่วนผลสมระหว่างใบหน้าของสุนัขขนฟูฟ่องกับผมบลอนด์สว่างและการแต่งหน้าแบบจัดเต็มของมาเรีย ทำให้รูปนั้นดึงดูดสายตามาก ลินดาเลย ตั้งใจว่าจะลองถ่ายรูปแบบนี้กับมิสเตอร์โอบอิงโกบ้าง

“ลองดูกันนะ” เธอพยักหน้าให้แมวน้อยแล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ต้องสนุกแน่ รับประกันได้เลย”

เธออุ้มมิสเตอร์โอบอิงโกขึ้นมา คว่ำมือถือแล้วกดเปิดแอปสลับหน้าที่เธอ ดาวน์โหลดไว้แล้ว

“เอาละนะ”

เธอขยับเปลี่ยนท่าหนึ่งแล้วพิจารณาภาพบนหน้าจอมือถือเล็กจิ๋ว เห็นกรอบรูปสองกรอบและคอมพิวเตอร์ตลับหนึ่งสีเงินหนึ่งดวงอยู่บนผนังด้านหลัง ด้านซ้ายของกรอบรูปเห็นปากทางเดินสั้น ๆ ทอดลึกเข้าไปในตัวบ้าน

ลินดาพิจารณาทุกอย่างโดยละเอียดเสมอก่อนถ่ายรูป ไม่เว้นแม้กระทั่งรูปถ่ายเล่น ๆ

“อืม ไม่เอาดีกว่า” เธอสายศีรษะให้แมวน้อย

เธอไม่ได้เปิดไฟทางเดิน แต่คอมพิวเตอร์ตลับสีเงินสว่างอยู่ ทำให้มีแสงจ้าที่ด้านหลังของภาพ เธอจึงขยับเปลี่ยนที่หนึ่งไปทางซ้ายเล็กน้อยเพื่อให้แสงจ้ามหายไประยะหนึ่ง

“ดีขึ้นเยอะเลยว่าไหม” เธอถามความเห็นมิสเตอร์โบอิงโก

มันกะพริบตาช้า ๆ อย่างง่วงงุนแทนคำตอบ

“เอาละ รีบถ่ายก่อนแกจะหลับปุ๋ยอีกรอบดีกว่า เจ้าแมวขี้เซา”

แอปสลับหน้าใช้งานง่ายมาก แคกดถ่ายก็เป็นอันเสร็จ แอปจะระบุทั้งสองใบหน้าที่ด้วยวงกลมสีแดง แล้วสลับใบหน้าทีไหนในกล้องให้อัตโนมัติ

ลินดาอุ้มมิสเตอร์โบอิงโกแล้วเอนพิงเก้าอี้

“เอาละนะ” เธอพูดพร้อมชี้ไปที่หน้าจอมือถือ “มองตรงนี้”

มิสเตอร์โบอิงโกทำจะหลับเสียให้ได้ มันอ้าปากหาอย่างเกียจคร้านอีกรอบ

“ไม่ใช่สิ เจ้าแมวโง่ อย่ามองฉัน มองที่กล้องโน้น” เธอชี้ไปที่หน้าจ่ออีกครั้ง คราวนี้ตลับนี้ไปด้วย เสียงตลับนี้ดูจะได้ผล ในที่สุดมิสเตอร์โบอิงโกก็หันกลับไปมองมือถือของลินดา

“ใช่เลย”

ลินดารีบฉีกยิ้มแล้วกดถ่ายรูปทันที

วงกลมสีแดงวงแรกปรากฏขึ้นรอบใบหน้าของเธอบนจอมือถือ แต่เมื่อเธอเห็นวงกลมสีแดงวงที่สองหัวใจก็แทบจะหยุดเต้น วงกลมจากแอปไม่ได้วงรอบใบหน้าของมิสเตอร์โบอิงโก แต่กลับปรากฏขึ้นที่ปากทางเดินมืดมิด ลึกเข้าไปในบ้านของเธอ

2

“สวัสดีทุกท่าน”

แม้จะมีทั้งไมโครโฟนและระบบขยายเสียงชั้นยอด แต่เทรซี อดัมส์ ศาสตราจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยยูซีแอลเอก็ยังคงพูดเสียงดังกว่าปกติเล็กน้อย เธอยืนอยู่หน้าห้องบรรยายขนาดหนึ่งร้อยห้าสิบที่นั่ง ซึ่งมีคนเต็มทุกที่นั่ง เสียงพูดคุ้ยดังจ๊อกแจ๊กเหมือนอยู่ในโรงฟังขนาดยักษ์ ผู้เข้าฟังบรรยายไม่ได้มีแค่นักศึกษาระดับปริญญาตรีและจิตวิทยาอาชญากรรม แต่รวมถึงอาจารย์หลายท่านซึ่งต่างก็สนใจหัวข้อบรรยายในคืนนี้

ดวงตาสีเขียวน่าหลงใหลภายใต้แว่นกรอบดำทรงตาแมวแบบย้อนยุคของเทรซี อดัมส์สอดส่ายไปทั่วห้องบรรยาย

“เราจะเริ่มแล้วนะ” เธอพูดต่อ “ใครยังไม่มีที่นั่งกรุณาหาที่นั่งด้วยค่ะ” เธอยืนรออย่างอดทน

ศาสตราจารย์อดัมส์เป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์เหลือเชื่อ เธอทั้งฉลาด สวย มีความรู้ บุคลิกดี สง่างาม ซ้ำยังดูลึกลับน่าสนใจอีกด้วย ไม่แปลกเลยที่นักศึกษาทั้งชายหญิง รวมถึงเหล่าอาจารย์และเจ้าหน้าที่ประจำภาควิชาต่างก็หลงเสน่ห์เธอ แต่คืนนี้เทรซี อดัมส์ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ห้องบรรยายขนาดใหญ่ทางฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของยูซีแอลเอในย่านเวสต์วูดมีผู้ฟังแน่นขนัด

เวลาผ่านไปอีกหนึ่งนาทีเต็มกว่าทุกคนจะนั่งประจำที่เรียบร้อย

“เอาละ” ศาสตราจารย์อดัมส์พูด “ก่อนอื่นขอขอบคุณทุกคนที่มาฟังบรรยาย ถ้าคาบเรียนของฉันมีคนเข้าฟังเยอะอย่างนี้ทุกครั้งก็ได้นะสิ...”

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังครืนทั่วห้องบรรยาย

“เออละ” เธอพูดต่อ “ฉันขอแนะนำผู้บรรยายพิเศษในคืนนี้ก่อนนะคะ”
แล้วชำเลืองมองชายร่างสูงหุ่นล่ำที่ยืนอยู่ทางซ้ายของเวที
ชายคนนั้นยิ้มเขิน ๆ แทนคำตอบ มือชูกระดาษเป่าทางเกง
ศาสตราจารย์อดัมส์ก็มอมองกระดาษข้อความตรงหน้าซึ่งวางอยู่บน
แท่นบรรยาย ก่อนจะเงยกลับขึ้นมองคนฟัง

“ผู้บรรยายของเราจบจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด” เธอเริ่มพูด “เขา
ได้รับปริญญาใบแรกเมื่ออายุสิบเก้าปี” เธอเห็นสามคำต่อมาทีละคำ “เกียรตินิยม
อันดับ หนึ่ง”

เสียงพึมพำด้วยความที่งัดขี้ตังขึ้นท้วง

“และปริญญาใบต่อมาจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดเช่นกัน” เธอพูดต่อ
“เมื่ออายุเพียงยี่สิบสามปี เขาจบปริญญาเอกสาขาการวิเคราะห์พฤติกรรม
อาชญากรและจิตชีววิทยา วิทยานิพนธ์หัวข้อการศึกษาจิตวิทยาขั้นสูงใน
พฤติกรรมอาชญากรของเขาถูกบรรจุเข้าหลักสูตรของเอ็นซีเอวีซี และเจ้าหน้าที่
ทุกคนต้องศึกษามาจนถึงทุกวันนี้” เธอหยุดพูดครู่หนึ่ง “สำหรับใครที่ไม่ทราบ
หรือจำไม่ได้ว่าเอ็นซีเอวีซีคืออะไรของอะไร มันคือศูนย์วิเคราะห์อาชญากรรม
อุกฉกรรจ์แห่งชาติของเอฟบีไอนั่นเอง”

เธอก็มุดกระดาษแล้วเงยหน้ากลับขึ้นมองผู้ฟัง

“แม้จะได้รับการชักชวนให้ร่วมงานกับหน่วยวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากร
ของเอ็นซีเอวีซีหลายต่อหลายครั้ง แต่ผู้บรรยายของเราไม่เคยตอบรับ เขากลับ
เลือกจะทำงานกับกรมตำรวจลอสแอนเจลิส”

เสียงพึมพำอย่างประหลาดใจดังขึ้นอีกครั้ง ทว่าดังกว่าเดิม

ศาสตราจารย์อดัมส์รอให้เสียงพูดค่อยเงียบลงก่อนจะพูดต่อ

“ในฐานะผู้รักษากฎหมายของกรมตำรวจลอสแอนเจลิส เขาได้ตัวอย่าง
รวดเร็วจนกลายเป็นนักสืบอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ของกรมตำรวจ และ
หลังจากนั้นประวัติการคลี่คลายคดีอาชญากรรมของเขาก็ไม่เคยเป็นสองรองใคร”

เธอหยุดอีกครั้งเพื่อรอดูปฏิกิริยาของผู้ฟัง

“ผู้บรรยายของเราคืนนี้เป็นนักสืบมือหนึ่งของหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ
ซึ่งอยู่ในแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม รับผิดชอบคดีฆาตกรรมต่อเนื่องหรือ

คดีฆาตกรรมที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชน คดีอุกฉกรรจ์ประเภทนี้ต้องอาศัยเวลาและความเชี่ยวชาญสูงในการสืบสวน”

ศาสตราจารย์อดัมส์ยกนิ้วชี้ข้างขวาขึ้นเพื่อเน้นสิ่งที่จะพูดต่อ “แต่ไม่ใช่แค่นั้น เนื่องจากเขาเป็นนักสืบที่มีความรอบรู้ด้านพฤติกรรมอาชญากร และเมืองแสนสวยของเราก็ดึงดูดฆาตกรโรคจิตเสียเหลือเกิน...”

เสียงหัวเราะดังขึ้นทั่วห้องบรรยาย

“เขาจึงได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ในหน่วยย่อยที่พิเศษยิ่งกว่านั้นของหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ โดยรับผิดชอบคดีฆาตกรรมที่เข้าข่ายใช้ความรุนแรงและโหดเหี้ยมกว่าปกติ และผู้บรรยายของเราก็อยู่ในหน่วยงานที่นักสืบทั่วประเทศยอมเสียแขนขาดีกว่าต้องเข้าร่วม เขาเป็นหัวหน้าหน่วยคดีอุกฉกรรจ์” เธอหันไปมองชายที่ยืนอยู่ข้างเวทีอีกครั้ง

สายตาหนึ่งร้อยห้าสิบคู่มองตาม

“ฉันตั้งใจจะเชิญให้เขามาพูดที่ยูซีแอลเอจริงคือเขาอยู่นานมาก เพราะอยากให้พวกคุณได้ฟังหัวข้อที่น่าสนใจที่สุดของอาชญาวิทยาและจิตวิทยาอาชญากรรมจากเขาโดยตรง นั่นก็คือเรื่องฆาตกรต่อเนื่องในสังคมปัจจุบัน”

ทั้งห้องเงียบริบจนหน้าชนลุก

“คืนนี้ฉันยินดีอย่างยิ่งที่จะแนะนำให้พวกคุณได้รู้จักกับนักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์ จากกรมตำรวจลอสแอนเจลิส”

เสียงปรบมือดังสนั่น

ศาสตราจารย์อดัมส์ทำท่าทำเชื้อเชิญฮันเตอร์ให้ขึ้นมาบนเวที

นักสืบฮันเตอร์เอามือออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วเดินขึ้นบันไดสามขั้นไปบนเวที เมื่อสบตากับศาสตราจารย์หญิง เธอก็ยิ้มให้เขาอย่างมั่นใจแล้วขยับตัวเข้ามาเล็กน้อยจนแทบไม่สังเกตเห็น เขาหลบตาก่อนหันไปหากลุ่มผู้ฟังที่กำลังปรบมือกึกก้อง แล้วก็มารับเสียงปรบมืออย่างเชิดฉาย ฮันเตอร์ไม่คุ้นกับสถานการณ์แบบนี้เอาเสียเลย

“โชคดีนะคะ” ศาสตราจารย์อดัมส์กระซิบพร้อมกับยื่นไมโครโฟนให้เขา แล้วลงจากเวทีทางเดียวกับที่เขาเพิ่งเดินขึ้นมา

ฮันเตอร์รจอนเสียงปรบมือเงิบลง

“ก่อนอื่นผมคงต้องขอขอบคุณทุกท่านในที่นี้อีกครั้ง บอกตรง ๆ ว่าผมนี่ไม่ถึงเลยว่าจะมีผู้ฟังเยอะขนาดนี้”

เขาเป็นฝ่ายขำเลื่อมองไปทางเทอร์ซี อดัมส์บ้าง

“ผมนี่กว่าจะมีนักศึกษาเข้าฟังบรรยายลึบถึงลึบห้าคนเป็นอย่างมาก”

เสียงหัวเราะดังขึ้น

ศาสตราจารย์หญิงซึ่งยืนอยู่ข้างเวทียิ้มแล้วยกไหล่ให้ฮันเตอร์

“ต้องขอออกตัวก่อนว่าผมไม่ถนัดพูดต่อหน้าคนเยอะ ๆ แล้วผมก็ไม่ใช่อาจารย์ด้วย แต่ผมจะพยายามถ่ายทอดความรู้ที่มีให้พวกคุณ และตอบคำถามทุกข้อของพวกคุณให้ได้มากที่สุด”

กลุ่มคนฟังปรบมือสนั่นอีกครั้ง

ฮันเตอร์ไม่แน่ใจว่าผู้ฟังมีระดับความรู้ประมาณไหน เขาจึงเริ่มจากเรื่องพื้นฐานที่สุดก่อน เช่น ความแตกต่างระหว่างฆาตกรต่อเนื่อง ฆาตกรที่ไล่ฆ่าคนในช่วงเวลาสั้น ๆ และมีอสังหาริมทรัพย์อย่างคดีที่ก่อเหตุโดยฆาตกรแต่ละประเภทในสหรัฐอเมริกาเมื่อไม่นานนี้

จากนั้นเขาก็อธิบายต่อเรื่องพฤติกรรมเจ็ดระยะของฆาตกรต่อเนื่อง เริ่มจากระยะออราซึ่งเป็นระยะแรกสุด ในระยะนี้ฆาตกรจะเริ่มหลุดออกจากโลกความเป็นจริง ต่อมาคือระยะหตุ ซึ่งเป็นระยะที่ฆาตกรเกิดความซุนเคื่องใจอย่างรุนแรง และมักตามมาด้วยการลงมือฆาตกรรม

“ก่อนจะเล่าต่อ” ฮันเตอร์พูดเมื่ออธิบายระยะสุดท้ายเรียบร้อยแล้ว น้ำเสียงจริงจังกว่าเดิมมาก “ถ้าพูดถึงคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง สิ่งสำคัญที่สุดที่ผมอยากให้คุณจำไว้ก็คือ...”

เขาถูกขัดจังหวะด้วยเสียงมือถือที่สั่นรัวอยู่ในกระเป๋าเสื้อนอก

ฮันเตอร์หยุดพูดแล้วล้วงหยิบมือถือ

“ขอโทษนะครับ” เขายกมือขวาให้ผู้ฟังที่กำลังฟังอย่างจดจ่อ “ขอเวลาสักครู่” จากนั้นก็ปิดไมโครโฟนแล้ววางมันลงบนแท่นบรรยาย “นี่คือฮันเตอร์” เขาพูดลงในโทรศัพท์ “หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ”

ขณะฟังเสียงจากปลายสายเขาสบตากับศาสตราจารย์อดัมส์ ไม่ต้องอธิบายให้มากความเธอก็อ่านออกจากรสีหน้าของเขาแล้ว เธอเคยอยู่กับเขาเวลาเขาต้องรับสายประเภทนี้

“เอาจริงสิ” เธอมุ่งอย่างไม่อยากเชื่อก่อนจะกลับขึ้นเวทีแล้วเดินไปหาฮันเตอร์ “ทำไมฉันไม่แปลกใจก็ไม่รู้สิที่เกิดเรื่องคืนนี้”

ฮันเตอร์วางสายแล้วมองหน้าเธอ

“ผมขอโทษจริง ๆ เทรซี” เขาพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำเคร่งเครียด ขณะเดียวกันก็สังเกตเห็นสีหน้าผิดหวังของเธอชัดเจน “ผมต้องไปแล้ว”

เธอพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ “ไม่เป็นไร โรเบิร์ต ไปเถอะ ฉันจะอธิบายกับผู้ฟังเอง”

ศาสตราจารย์อดัมส์คว้าไมโครโฟนขึ้นจากแท่นบรรยายขณะฮันเตอร์จ๋าลงจากเวที เธอถอนใจอย่างผิดหวังและหันไปเผชิญหน้ากับกลุ่มผู้ฟังที่กำลังงุนงง

3

นาฬิกาข้อมือของฮันเตอร์บอกเวลา 21.31 น. เมื่อเขามาถึงจุดหมายที่เสียง
ปลายสายระงูไว้ แม้ววันนี้จะเป็นค่ำวันพุธ แต่เขาก็ต้องใช้เวลารั้งลิ้นห่านาที่
สำหรับระยะทางสามสิบกิโลเมตรจากย่านเวสต์วูดไปที่ซิลเวอร์เลก ย่านที่
ปะปนด้วยผู้คนมากมายหลายเชื้อชาติ และอยู่ติดกับทางตะวันออกของฮอลลีวูด
เมื่อเลี้ยวเข้าถนนเบิร์กลีย์ไปทางทิศตะวันตก เขาก็เห็นรถตำรวจล้อมอยู่รอบ
ทางเข้าถนนนอร์ทเบนตันเวย์ทันที

ฮันเตอร์รู้ว่าไม่มีอะไรดึงดูดกลุ่มคนมุงได้เร็วกว่าแสงไฟกะพริบวูบวาบ
ของรถตำรวจและเทปสีเหลืองดำล้อมรอบจุดเกิดเหตุ เขาจึงไม่แปลกใจสักนิด
เมื่อเห็นผู้คนจากบ้านเรือนใกล้เคียงเดินมารวมกลุ่มหนาตาขึ้นเรื่อย ๆ ในบริเวณ
นั้น แต่ละคนจับมือถือนั่น กระจายอยากถ่ายคลิปภาพเหตุการณ์ หรือแค่
ภาพหนึ่งสักรูปก็ยิ่งดี เพื่อเอาไปโพสต์ลงโซเชียลมีเดีย รวากับกำลังไล่ล่าสะสม
ถ้วยรางวัลในเกมไปเกมอนยังงัยงั้น

พวกนักข่าวก็ไปถึงก่อนฮันเตอร์เช่นกัน รถตู้ทำข่าวใหม่เอี่ยมสองคันจอด
อยู่ริมทางเท้าฝั่งตรงข้ามบริเวณที่ตำรวจล้อมไว้ พร้อมติดกล้องกับขาตั้งกล้อง
ไว้บนหลังคารถอย่างแน่นหนา นักข่าวสองคนกำลังจิกหาข้อมูลอย่างสุดชีวิตจาก
ใครก็ตามที่ยอมคุยกับพวกเขา

ในที่สุดเมื่อฝ่าฝูงชนเข้าไปได้ ฮันเตอร์ก็ลดกระจกลงแล้วยื่นตราตำรวจ
ให้เจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบซึ่งยืนเฝ้าอยู่หน้าทางเข้าถนน เจ้าหน้าที่คนนั้น
พยักหน้า ก่อนจะเปิดทางให้เขาขับผ่านเข้าไป

นอร์ทเบนตันเวย์เป็นถนนเสียงสงบที่มีแต่บ้านพักอาศัย และอยู่ถัดมาทางใต้เพียงนิดเดียวจากอ่างเก็บน้ำซิลเวอร์เลกที่มีชื่อเสียง ต้นมะเดื่อโตเต็มที่ยืนต้นขนาดสองข้างทาง ช่วยพรางแสงแดดแผดกล้าในยามกลางวัน แต่กลับทำให้เกิดเงามืดชวนขนลุกเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า บ้านที่ฮันเตอร์มองหาคือบ้านหลังที่หกทางฝั่งขวา ถนนทางเข้าบ้านมีรถโฟล์กสวาเกนรุ่นปีเทิลหนึ่งคัน แล้วก็รถเทสลา เอลส์ี่น้ำเงินจอดอยู่เต็มพื้นที่ ฮันเตอร์เห็นรถตำรวจสี่ขาวดำอีกสองคันจอดอยู่ริมถนนห่างจากตัวบ้านไปทางขวาเล็กน้อย รวมทั้งรถตู้ของเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรประจำหน่วยนิติเวชของลอสแอนเจลิสเคาน์ตี

ฮันเตอร์ขับเข้าไปจอดหน้ารถตู้คันนั้นแล้วก้าวลงจากรถ ร่างสูงหนึ่งร้อยแปดสิบสามเซนติเมตรตระหง่านงำเหนือหลังคาสีซีดจางของรถบิวอิก เลอเซเบอร์ เขาหยุดยืนอยู่พักหนึ่งขณะกวาดตามองถนนสายนั้น บ้านเรือนใกล้เคียงเปิดไฟสว่างโร่ ผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่กำลังแอบมองออกมาทางหน้าต่าง ไม่ก็ออกมายืนหน้าบ้านด้วยสีหน้าตื่นตระหนกคล้ายไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เห็น ขณะที่ฮันเตอร์เห็นมตราตำรวจกับเข็มขัดที่เอว รถอีกคันก็ผ่านด่านเจ้าหน้าที่เข้ามา ฮันเตอร์จำได้ทันทีว่ามันเป็นรถฮอนด้า ซีวคีสี่น้ำเงินเมทัลลิกของคาร์ลอส การ์เซีย คู่หูของเขาจากหน่วยคดีอุกฉกรรจ์

“เพิ่งถึงหรือครับ” การ์เซียถามเมื่อจอตกรถถัดจากรถตำรวจคันหนึ่งแล้วโดดลงจากรถ

“เมื่อกี้” ฮันเตอร์บอก

ผมสี่น้ำตาลค่อนข้างยาวของการ์เซียยังเปียกชื้นจากการอาบน้ำช่วงดึก และตอนนั้นก็รวบไว้เป็นหางม้าแน่นตึง

นักสืบทั้งสองหันไปมองบ้านที่ด้านหน้าทาสีขาว เจ้าหน้าที่หน้าเครีชดริ่มสามคนยืนอยู่บนทางเท้าฝั่งตรงข้าม ถัดมาด้านหลังเล็กน้อยบริเวณสนามหญ้าหน้าบ้านที่ตัดแต่งไว้เรียบร้อย เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานในชุดหมิ่ป้องกันเชื้อถือไฟฉายแรงสูงสำรวจสนามหญ้าอย่างละเอียดยิบ เต็นท์สี่น้ำเงินของหน่วยพิสูจน์หลักฐานซึ่งตั้งอยู่บนเฉลียงหน้าบ้านกินพื้นที่ไปครึ่งหนึ่งของเฉลียง เจ้าหน้าที่อีกคนกำลังโรยผงแป้งเพื่อตรวจหาลายนิ้วมือที่มีอยู่จับประตูและขอบประตู

เมื่อเห็นนักสืบทั้งสอง เจ้าหน้าที่ที่ดูอาวุโสมากสุดในสามคนก็เดินแยก
ออกจากกลุ่มแล้วข้ามถนนมาหา

ฮันเตอร์สังเกตเห็นทันทีว่าอีกฝ่ายติดเข็มกลัดโลหะชนิดเดียว ซึ่งแปลว่า
เขาเป็นผู้หมวดของกรมตำรวจลอสแอนเจลิส

“พวกคุณมาจากหน่วยคดีอุกฉกรรจ์ใช่ไหม” ผู้หมวดคนนั้นถามด้วย
น้ำเสียงแหบพร่าเหนียวล้า

“ใช่ครับ” การ์เซียตอบ “เราเอง”

ผู้หมวดที่ดูแล้วน่าจะอายุห้าสิบกว่า ๆ ตัวเตี้ยกว่าฮันเตอร์ประมาณ
แปดเซนติเมตร และน่าจะน้ำหนักมากกว่าอย่างน้อยยี่สิบกิโลกรัมซึ่งน้ำหนัก
ส่วนใหญ่กองอยู่ที่พุงพุดพร้อมที่ยืนเมื่อให้

“ผม หมวดเฟรเดอริก จาร์วิสจากกองบัญชาการกลาง ลังกัตเซต
ตะวันออกเฉียงเหนือครับ”

ฮันเตอร์และการ์เซียแนะนำตัวเอง

“คุณมาถึงจุดเกิดเหตุเป็นคนแรกหรือเปล่า” การ์เซียถาม

“ไม่ใช่ครับ” หมวดจาร์วิสตอบ ก่อนหันไปชี้เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกสองคน
บนทางเท้าที่เขาเพิ่งเดินจากมา “เจ้าหน้าที่ที่กราบอพลีและเปเรซมาถึงเป็น
กลุ่มแรก แต่ผมเป็นคนตัดสินใจว่าคดีหนักแบบนี้ต้องถึงมือพวกคุณที่หน่วยคดี
อุกฉกรรจ์”

“แปลว่าคุณยังไม่ได้เข้าไปในบ้านเลยเหรอ” ฮันเตอร์ถาม

อากัปกริยาของผู้หมวดเปลี่ยนไป เจ้าตัวถอนใจเฮือกก่อนตอบ “ผมเป็น
ตำรวจมาสามสิบเอ็ดปี เจออะไรบ้า ๆ มากี่มาก แต่ถ้าก่อนตายผมเลือกได้ว่า
อยากลิ้มอะไร...” เขาพยักพยิตไปที่บ้านหลังนั้น “ก็คงเป็นภาพที่เห็นในนั้น
นั่นแหละ”

4

ฮันเตอร์และการ์เซียลงชื่อในเอกสารผู้เข้าตรวจสอบจุดเกิดเหตุ ต่างก็หยิบชุดหมีแบบใช้แล้วทิ้งของหน่วยพิสูจน์หลักฐานขึ้นมาแล้วเริ่มสวมชุด หมวดจาร์วิสไม่แม้แต่จะเอือมหยิบชุด เห็นชัดว่าเขาไม่คิดจะกลับเข้าไปในจุดเกิดเหตุอีกแล้ว

“ตอนนี้เรารู้อะไรเกี่ยวกับเหยื่อบ้าง” การ์เซียถาม

“แค่เรื่องทั่วไปครับ” หมวดจาร์วิสตอบก่อนล้วงหยิบสมุดจด “เธอชื่อลินดา พาร์เกอร์” เขาเริ่มอ่าน “อายุยี่สิบสี่ มาจากย่านฮาร์เบอร์ในแอลเอนี่เอง เธอมีอาชีพเป็นนางแบบ เท่าที่เรารู้ ประวัติของเธอสะอาดเอี่ยม ไม่เคยถูกจับ ไม่เคยโดนปรับหนัก ไม่เคยขึ้นโรงขึ้นศาล ส่วนรอล์ฟก็ บีเทิลของเธอผ่นอีกไม่กี่เดือนก็จะหมดแล้ว เธอจ่ายภาษีตรงเวลาและเต็มจำนวนทุกครั้งซะด้วย”

“เธออยู่บ้านนี้คนเดียวหรือ” การ์เซียถามต่อ

“เท่าที่เรารู้ก็ใช่ครับ ไม่มีชื่อบุคคลอื่นในใบเรียกเก็บค่าน้ำค่าไฟหรือบัญชีอะไรทั้งสิ้น”

“เธอมีแฟนหรือคบใครอยู่หรือเปล่า”

ผู้หมวดยกไหล่ “เรายังไม่มีความเจาะลึกขนาดนั้นครับ ต้องขอโทษด้วยพวกคุณคงต้องชุดคุยต่อเองแล้วละ”

ฮันเตอร์กวาดตามองถนนหน้าบ้านอีกครั้ง

“ได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากพวกเพื่อนบ้านบ้างไหม” เขาถาม รู้ดีว่าหมวดจาร์วิสน่าจะส่งคนไปสอบถามตามบ้านในละแวกนี้แล้ว

“ไม่มีเลยครับ ดูเหมือนไม่มีใครเห็นหรือได้ยินเสียงผิดปกติเลยสักคน แต่ตอนนี้ลูกทีมผมยังถามไม่ครบทุกบ้านนะครับ ถ้าโชคเข้าข้างล่ะก็...”

“โชคดูจะไม่ค่อยชอบหน้าเราเท่าไหร่นัก” การ์เซียเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่ติดตลก “แต่เอาเข้าจริงก็ไม่แน่ ทุกวันคือวันใหม่อยู่แล้ว”

“ดูเหมือนคนร้ายจะเข้าไปในบ้านผ่านหน้าต่างห้องนอนที่อยู่ด้านหลัง” หมอตรวจวิสิให้ข้อมูล “กระจกหน้าต่างถูกทุบแตกจากด้านนอก”

“แล้วเขาเข้าไปในสวนหลังบ้านได้อย่างไรล่ะ” การ์เซียถาม

หมอตรวจวิสิพยักพืดไปที่ประตูไม้ทางซ้ายของตัวบ้าน จุดนั้นเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานคนที่สามกำลัง่วนตรวจหาลายนิ้วมือบนประตูอยู่ “ไม่มีรอยงัดแงะอะไรครับ แต่รั้วสูงแค่นั้นเป็นขำไม่ยากอยู่แล้ว”

“นั่นใช่คนพบศพคนแรกหรือเปล่า” ฮันเตอร์ถามผู้หมอดพลาเงียงศีรษะไปทางรถตำรวจที่จอดอยู่ริมถนน ถัดจากบ้านไปทางขวาเพียงเล็กน้อย

ทันทีที่ก้าวลงจากรถบิวอิค เลอเซเบอร์ ฮันเตอร์ก็สังเกตเห็นรถตำรวจซึ่งจอดอยู่ห่างจากพวกเขามากที่สุด เจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งคุกเข่าอยู่หน้าประตูฝั่งข้างคนขับที่เปิดค้างไว้ และหญิงท่าทางโศกเศร้าอาลัยสับสนไปมา ไม้ก็หันกลับด้าน ๆ นั่งอยู่บนรถฝั่งข้างคนขับ

“ใช่เลยครับ” หมอตรวจวิสิตอบ “อย่างน้อยเราก็ไม่ต้องกังวลใจแล้วล่ะว่าจะหาวิธีบอกพ่อแม่ของผู้ตายยังไง ผู้หญิงคนนั้นเป็นแม่ของเหยื่อครับ”

ฮันเตอร์และการ์เซียชะงัก พลาเงียงเหลือบมองผู้หญิงที่นั่งอยู่บนรถพวกเขาไม่ออกเลยว่าจะมีอะไรทำร้ายจิตใจของคนเป็นแม่ได้มากไปกว่าการต้องเห็นสภาพศพลูกสาวที่ถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมทารุณ

“น่าเห็นใจนะครับ เธอตกใจมาก” หมอตรวจวิสิพูด “ตอนนั้นเธอยังพูดไม่รู้เรื่องเท่าไร แต่เท่าที่เรารู้จักความได้ ตามปกติเธอคุยกับลูกสาวทุกวัน ถ้าไม่นัดเจอกันก็โทรหากัน” เขาก็มลงอ่านสิ่งที่จดไว้อีกรอบ “พวกเธอโทรคุยกันครั้งสุดท้ายเมื่อสองวันก่อน ซึ่งก็คือวันจันทร์ช่วงบ่าย นัดว่าจะไปกินมื้อเที่ยงด้วยกันเมื่อวาน แต่แม่ของเธอมีเหตุจำเป็นต้องยกเลิกนัด เธอบอกว่าโทรหาลูกสาวประมาณเก้าโมงเช้าแต่โทรไม่ติด สายตัดเข้าระบบฝากข้อความเสียงทันที เธอฝากข้อความไว้ แต่ลูกไม่โทรกลับ เธอลองโทรอีกครั้งประมาณสี่สิบห้านาทีก่อนเวลานัดเพื่อให้แน่ใจ จะได้ไม่ต้องเดินทางมาแก้ แต่สายก็ตัด

เข้าระบบฝากข้อความเสียงเหมือนเดิม เธอพยายามโทรอีกรอบเมื่อคืน แล้วก็โทรซ้ำอีกวันทั้งช่วงเช้าและช่วงบ่าย”

หมวดจาร์วิสพยักหน้าเข้ากับนักสืบทั้งสองก่อนพูดต่อ “สายตัดเข้าระบบฝากข้อความเสียงทุกครั้งครับ แม่ของเธอก็เลยเริ่มกังวล เธอบอกว่ากลัวลูกสาวจะโทรที่เธอยกเลิกนัดมือเที่ยงเมื่อวาน ซึ่งที่จริงไม่น่าเป็นไปได้ แต่ต่อให้โทรจริง ๆ ป่านนี้ลูกก็น่าจะโทรกลับแล้ว แม่ของเธอเลยลองโทรอีกครั้งและทั้งข้อความไว้ว่าจะมาหาลูกคืนนี้”

“แล้วเธอมาถึงที่นั่นตั้งแต่กี่โมง” ฮันเตอร์ถาม

“ประมาณหนึ่งทุ่มครับ”

“เธอเข้าบ้านได้อย่างไร” การ์เซียถามบ้าง “ประตูไม่ได้ล็อกหรือเปล่า”

“ล็อกครับ แต่แม่ของเธอมีกุญแจสำรอง”

ฮันเตอร์หันไปถามเจ้าหน้าที่ที่กำลังตรวจหาลายนิ้วมือบนประตูหน้าบ้าน

“มีร่องรอยงัดแงะหรือเปล่า”

“ประตูบานนี้ไม่ได้ใช้กำลังงัดแงะเข้าไปครับ” เจ้าหน้าที่คนนั้นตอบพร้อมหันหน้ามาหาฮันเตอร์ “ทั้งตัวล็อกและกรอบประตูไม่มีร่องรอยเสียหายเลย แต่ตัวล็อกบนประตูเป็นล็อกแบบธรรมดา ไม่ต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญก็สละเอาได้สบาย”

ฮันเตอร์และการ์เซียดึงหมวกชุดขึ้นคลุมศีรษะแล้วรอดูชิปชุดหมวกที่สวมอยู่

“เดินทะลุห้องนั่งเล่นเข้าไปเลยครับ” หมวดจาร์วิสบอกพร้อมกับชี้ทางให้

“พอเจอทางเดินแล้วตรงไปจนสุดจะเจอห้องนอน ถ้าหลงก็ตามกลิ่นเลือดไปเถอะครับ” เจ้าตัวไม่ได้พูดเล่น ๆ “ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะใส่หน้ากากครอบจมูกไว้ด้วย”

ประตูหน้าบ้านของลินดา พาร์เกอร์เปิดเข้าสู่ห้องนั่งเล่นกว้างขวาง ภายในตกแต่งอย่างสวยงามด้วยเฟอร์นิเจอร์สุดเก๋แบบเก่า ผสมกับเฟอร์นิเจอร์สไตล์โบราณ ทุกอย่างดูสวยงามมากขึ้นด้วยผ้า่านสีพาสเทล กลมกลืนกับสีพรมและหมอนอิง ไม่มีอะไรอยู่ผิดที่ผิดทาง ไม่มีร่องรอยการต่อสู้

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานอีกคนกำลังตรวจหาลายนิ้วมือเช่นกัน เธอพยักหน้าเล็กน้อยให้นักสืบทั้งสอง ก่อนกลับไปไล่ตรวจสอบพื้นผิวมากมายในห้องนั้นทีละจุด